

Zes – Het begin

1

Katarina zegt dat we ons op meer dan één manier kunnen verbergen.

Voordat we naar Mexico gingen, woonden we in een buitenwijk van Denver en heette ik Sheila. Die naam haat ik zelfs nog meer dan mijn huidige naam, Kelly. We hebben daar twee jaar gewoond en in die tijd droeg ik speldjes in mijn haar en roze rubber armbanden om mijn polsen, net als alle andere meisjes bij mij op school. Een paar van die meisjes noemde ik 'mijn vriendinnen' en we logeerden bij elkaar. In de zomervakantie ging ik naar een zwembad van de YMCA. Ik vond mijn vriendinnen en het leven dat we daar leidden wel leuk, maar ik was al zo lang bij mijn Cèpaan Katarina dat ik wist dat dit niet eeuwig zou duren. Ik wist dat dit niet mijn échte leven was.

Mijn echte leven vond plaats in onze kelder, waar Katarina en ik vechtsporten beoefenden. Overdag was het een gewone recreatieruimte met een grote gemakkelijke bank en een televisie in de ene hoek en een pingpongtafel in de andere. 's Avonds was het een goed geoutilleerde trainingsruimte, met bokszakken, vloermatten, wapens en zelfs een geïmproviseerd voltigepaard.

In het openbaar deed Katarina net alsof ze mijn moeder was en beeerde ze dat haar 'echtgenoot' en mijn 'vader' toen ik klein was door een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Onze namen, onze manier van leven en onze achtergrond waren allemaal verzonnen, een valse identiteit waar Katarina en ik ons achter konden verbergen. Maar dankzij die valse identiteit konden we een 'gewoon' leven leiden en ons normaal gedragen.

Niet opvallen, dat was één manier om ons te verbergen.

Maar we hadden ons vergist. Ik kan me ons gesprek nog precies herinneren, toen we uit Denver vertrokken en naar Mexico reden, alleen maar omdat we daar nog nooit waren geweest. We probeerden te achterhalen hoe het eigenlijk kwam dat we onze dekmantel hadden opgeblazen: ik had iets gezegd tegen mijn vriendin Eliza wat in tegenspraak was met iets wat Katarina tegen Eliza's moeder had gezegd. Voordat we naar Denver waren gegaan, hadden we een koude, lange winter in Nova Sco-

tia gewoond. Ik had onthouden dat ons ‘verhaal’ – de leugen die we hadden afgesproken te vertellen – luidde dat we voor Denver in Boston hadden gewoond. Katarina herinnerde zich iets anders en had gezegd dat we voor Denver in Tallahassee hadden gewoond. Toen Eliza dat tegen haar moeder zei, werden de mensen argwanend.

Het was niet bepaald een rampzalige ontmaskering, want we hadden geen echte reden om te denken dat onze blunder zoveel argwaan zou wekken dat de Mogadoren zouden ontdekken waar we waren. Maar toch was ons leven daar een probleem geworden en bovendien vond Katarina dat we daar al lang genoeg hadden gewoond.

Dus vertrokken we weer.

De zon in Puerto Blanco schijnt fel en de lucht is ontzettend droog. Katarina en ik doen geen enkele poging niet op te vallen tussen de andere inwoners, Mexicaanse boeren en hun kinderen. Ons enige regelmatige contact met de locals is ons wekelijks ritje naar de stad waar we in het kleine winkeltje onze boodschappen doen. Tot in de verre omtrek zijn we de enige blanken en ook al spreken we allebei heel goed Spaans, niemand kan ons voor locals aanzien. Voor onze burens zijn we de *gringas*, vreemde blanke kluizenaars.

‘Soms kun je je even goed verbergen door op te vallen,’ zegt Katarina.

Ze blijkt gelijk te hebben. We zijn hier al bijna een jaar en we zijn nog niet één keer lastiggevallen. We leiden een eenzaam maar geregeld leven in een grote gelijkvloerse hut die tussen twee enorme akkers in staat. We staan op als de zon opkomt, en voordat we gaan ontbijten of douchen laat Katarina me oefeningen doen in de achtertuin: een lage heuvel op en af rennen, gymnastiekoefeningen en tai chi. We benutten de twee relatief koele ochtenduren.

Na de ochtendtraining volgen een licht ontbijt en daarna drie studieuren: talen, wereldgeschiedenis en allerlei andere onderwerpen die Katarina op internet vindt. Zij noemt haar methode van lesgeven en onderwerpkeuze ‘eclectisch’. Ik weet niet wat dat woord betekent, maar de afwisseling vind ik wel heel prettig. Katarina is een rustige, bedachtzame vrouw en ook al lijkt het een beetje alsof ze mijn moeder is, ze is toch heel anders dan ik ben.

De lessen zijn waarschijnlijk het hoogtepunt van haar dag, terwijl ik de voorkeur geef aan de training.

Na de lessen gaan we de gloeiend hete zon in, waar ik zo duizelig word van de hitte dat ik mijn ingebeelde vijanden bijna kan hallucineren. Ik vecht met stropoppen: ik beschiet ze met pijlen, steek ze met messen of

stomp ze met mijn blote vuisten. Maar half verblind door de zon zie ik ze als Mogadoren en ik geniet van de kans hen te verscheuren. Katarina zegt dat ik, ondanks het feit dat ik nog maar dertien ben, zo alert en sterk ben dat ik zelfs een goed getrainde volwassene kan overmeesteren.

Een van de leuke dingen van het wonen in Puerto Blanco is dat ik mijn vaardigheden niet hoeft te verbergen. In Denver moest ik me altijd inhouden, of ik nu bij de YMCA zwom of gewoon op straat speelde, nooit mocht ik mijn ongelooflijke snelheid en kracht tonen die ik dankzij Katarina's trainingsprogramma heb verworven. We zijn hier erg op onszelf en anderen kunnen ons niet zien, zodat ik me niet hoeft te verstoppen.

Vandaag is het zondag en dus is onze middagtraining kort, een uur maar. Ik ben in de achtertuin aan het schaduwboxen met Katarina en merk dat ze het liefst wil stoppen: haar bewegingen zijn halfslachtig, ze knijpt haar ogen half dicht tegen de zon en ziet er moe uit. Ik vind de training zo leuk dat ik er het liefst de hele dag mee door zou gaan, maar uit respect voor haar stel ik voor ermee op te houden.

'Ja, ik neem aan dat we wel vroeg kunnen stoppen,' zegt ze. Inwendig lach ik, laat haar denken dat ik het ben die moe is. We gaan naar binnen en Katarina schenkt ons allebei een groot glas *agua fresca* in, onze gebruikelijke zondagse luxe. De ventilator in de eenvoudige woonkamer van onze hut draait op volle toeren. Katarina zet haar computers aan, terwijl ik mijn vieze, bezwete vechtlarzen uitschop en me op de vloer laat vallen. Nadat ik mijn armen heb gestrekt om te voorkomen dat ze stijf worden, pak ik een grote stapel bordspellen van de boekenplank in de hoek: Risk, Stratego, Othello. Katarina heeft geprobeerd mij enthousiast te maken voor spellen als Levensweg en Monopoly – ze zei dat het geen kwaad kon als ik een veelzijdige ontwikkeling heb – maar die spellen hebben me nooit echt kunnen boeien. Katarina heeft de hint begrepen en daarom spelen we nu alleen nog maar vechten strategiespellen.

Risk is mijn favoriet, en omdat we er vandaag vroeg mee zijn gestopt, denk ik dat Katarina wel mee wil spelen, ook al duurt dit spel langer dan de andere spellen.

'Risk?'

Katarina zit in haar bureaustoel van het ene scherm naar het andere over te schakelen.

'Risk?' vraagt ze afwezig.

Ik lach en rammel met de doos naast haar hoofd. Ze kijkt niet op van het beeldscherm, maar door het geluid van alle stukken in de doos begrijpt ze wat ik bedoel.

‘O,’ zegt ze. ‘Natuurlijk.’

Ik zet het bord klaar. Zonder haar iets te vragen verdeel ik de legers tussen ons beiden en zet ze op de landkaart. We hebben dit spel al zo vaak gespeeld dat ik haar niet hoeft te vragen welke landen ze wil opeisen of welke gebieden ze wil versterken. Ze kiest altijd de Verenigde Staten en Azië. Ik verdeel haar stukken over die gebieden in de wetenschap dat ik vanuit mijn gemakkelijk te verdedigen gebieden al gauw legers kan vormen die zo sterk zijn dat ik die van haar kan verslaan.

Ik ben zo verdiept in het klaarzetten van het spel dat ik niet merk hoe stil Katarina is, hoe geconcentreerd ze is. Pas als ik mijn nekwervels hard laat kraken en zij me daar niet eens om berispt – ‘Doe dat alsjeblieft niet,’ zegt ze meestal, omdat ze griezelt van dat geluid – kijk ik op en zie ik dat ze met open mond naar een van haar beeldschermen kijkt.

‘Kat?’ vraag ik.

Ze zegt niets.

Ik sta op en stap over het speelbord heen naar haar bureau. Dan zie ik wat haar aandacht gevangen houdt: een nieuwsbericht over een soort explosie van een bus in Engeland.

Ik kreun.

Katarina is altijd op internet op zoek naar nieuws over mysterieuze sterfgevallen. Sterfgevallen die het werk van de Mogadoren zouden kunnen zijn. Sterfgevallen die kunnen betekenen dat het tweede lid van de Garde is gedood. Dat doet ze al sinds we naar de Aarde zijn gekomen, en ik ben behoorlijk gefrustreerd geraakt door de mistroostigheid ervan.

Bovendien is het niet zo dat het ons de eerste keer iets goeds heeft gebracht.

Ik was toen negen en woonde samen met Katarina in Nova Scotia. Onze trainingsruimte daar was op de zolder. Katarina had die dag niet willen trainen, maar ik had nog steeds energie over en was oefeningen aan het doen op het voltigepaard toen er opeens een felle pijnscheut door mijn enkel trok. Ik verloor mijn evenwicht en viel op de mat, greep naar mijn enkel en gilte het uit van de pijn.

Mijn eerste litteken. Dat betekende dat de Mogadoren Nummer Eén hadden vermoord, de eerste van de Garde. En ondanks Katarina’s intensieve zoektocht op internet, werden we er totaal door overvallen.

In de weken daarna zaten we op hete kolen, verwachtten een tweede dode en een tweede litteken. Maar dat gebeurde niet. Ik denk dat Katarina nog steeds gespannen is, alert. Maar er zijn al drie jaar verstreken – bijna een kwart van mijn leven – en inmiddels denk ik er niet vaak meer aan.

Ik ga tussen haar en het beeldscherm staan. ‘Het is zondag. Tijd voor een spel.’

‘Alsjeblieft, Kelly.’ Ze spreekt mijn recentste alias bijna stijfjes uit. Ik weet dat ik voor haar altijd Zes zal zijn. Voor mezelf eigenlijk ook. Mijn aliassen zijn niet meer dan omhulsels, ze zijn niet wie ik echt ben. Ik ben ervan overtuigd dat ik op Loriën een naam had, een echte naam, niet alleen een nummer. Maar dat is al zo lang geleden en sinds die tijd heb ik al zoveel namen gehad dat ik me die naam niet meer kan herinneren.

Zes is mijn echte naam. Zes is wie ik echt ben.

Katarina duwt me weg, wil meer details lezen.

We hebben al heel veel speldagen gemist door dit soort nieuwsberichten. En ze blijken nooit iets te betekenen. Het zijn gewoon normale rampen.

De Aarde, heb ik inmiddels ontdekt, heeft geen tekort aan rampen.

‘Toe nou, het is maar een busongeluk. Kom, laten we dit spel spelen.’ Ik trek aan haar armen, wil dat ze zich ontspant. Ze ziet er zo moe en ongegrust uit dat ze die adempauze wel kan gebruiken.

Ze verzet zich. ‘Er is een bus ontploft! En kennelijk,’ zegt ze en ze draait zich weer om naar het beeldscherm, ‘is de strijd nog gaande.’

‘Dat is de strijd altijd,’ zeg ik en ik rol met mijn ogen. ‘Kom nou.’

Met een uitgeput lachje zegt ze hoofdschuddend: ‘Oké, prima.’

Katarina staat op en gaat op de grond zitten. Ik moet me beheersen om me niet bij voorbaat te verheugen op mijn komende zege: ik win namelijk altijd met Risk.

Ik ga naast haar zitten, op mijn knieën.

‘Je hebt gelijk, Kelly,’ zegt ze en ze grijnst even. ‘Ik moet niet om elke onbelangrijke gebeurtenis in paniek raken...’

Opeens piept een van de beeldschermen op Katarina’s bureau! Een van haar alerts. Haar computers zijn zo geprogrammeerd dat ze op zoek gaan naar ongebruikelijke nieuwsberichten, blogs, zelfs opvallende veranderingen in het mondiale weer... allemaal zoektochten naar mogelijk nieuws van de Garde.

‘O, nee hè,’ zeg ik.

Maar Katarina is al overeind gekomen en staat bij haar bureau; ze scrollt en klikt weer van de ene link naar de andere.

‘Prima,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Maar ik heb geen medelijden met je als we straks weer verder spelen.’

Opeens zit Katarina roerloos, verstijfd door iets wat ze heeft gevonden.

Ik sta op en stap over het bord heen. Ik loop naar het beeldscherm.

Kijk ernaar.

Het is niet, zoals ik had gedacht, een nieuwsitem uit Engeland. Het is een eenvoudige, anonieme blog. Slechts een paar angstaanjagende, kwelende woorden:

‘Negen, nu acht. Waar is de rest?’

2

Iemand in de wildernis roept ons, een lid van de Garde. Een jongen of een meisje, even oud als ik, die op zoek is naar ons. In een fractie van een seconde heb ik het toetsenbord van Katarina gepakt en typ een antwoord. ‘Ja! Wij zijn hier.’

Katarina slaat mijn hand weg voordat ik op de Enter-knop kan drukken. ‘Zes!’

Ik deins achteruit en schaam me voor mijn onvoorzichtigheid, mijn haast.

‘We moeten voorzichtig zijn! De Mogadoren zijn op jacht. Ze hebben Eén al vermoord en misschien weten ze ook al waar Twee is, en Drie...’

‘Maar zij is alleen!’ zeg ik. Ik flap het er al uit voordat ik de woorden heb kunnen overdenken.

Ik weet niet hoe ik dit weet. Dat gevoel heb ik gewoon. Als dit lid van de Garde zo wanhopig is dat ze op internet om hulp vraagt, op zoek gaat naar anderen, dan moet haar Cêpaan wel vermoord zijn. Ik stel me de paniek van deze Garde voor, haar angst. Ik kan me niet voorstellen hoe het zou zijn om mijn Katarina kwijt te raken, om alleen te zijn. Als ik eraan denk hoe ik dit alles moet overleven met... zonder Katarina? Dat is onmogelijk.

‘Stel dat het Twee is? Stel dat zij in Engeland is en dat de Mogs achter haar aan zitten en dat ze om hulp roept?’

Zojuist baalde ik er nog van dat Katarina het nieuws steeds volgt. Maar dit is anders. Dit is iemand zoals ik. Nu wil ik hem of haar wanhopig graag helpen, deze kreet om hulp beantwoorden.

‘Misschien is het tijd,’ zeg ik en ik bal mijn vuisten.

‘Tijd?’ Katarina is bang, lijkt in de war.

‘Tijd om te vechten!’

Katarina laat haar hoofd in haar handen vallen en begint te lachen.

Als Katarina gestrest is doet ze dit soms: ze lacht als ze ernstig zou moeten zijn en is ernstig als ze zou moeten lachen.

Katarina kijkt op en dan zie ik dat ze niet tegen mij lacht. Ze is gewoon zenuwachtig, in de war.

‘Jouw Erfgaven zijn nog niet eens ontwikkeld!’ roept ze uit. ‘Hoe moeten we dan aan de strijd beginnen?’

Ze staat hoofdschuddend op. ‘Nee. We zijn er nog niet klaar voor om te vechten. Tot je krachten zichtbaar zijn, gaan we niet aan deze strijd beginnen. Tot de Garde er klaar voor is, moeten we ons verbergen.’

‘Dan moeten we haar een boodschap sturen.’

‘Haar? Je weet niet eens óf het een zij is! Voor zover wij weten, is het niemand. Gewoon iemand die een taal gebruikt die per ongeluk door mijn alert is opgepikt.’

‘Ik wéét dat het een van ons is,’ zeg ik en ik kijk Katarina strak aan. ‘En jij ook.’

Katarina knikt, ze geeft toe dat ze verslagen is.

‘Eén berichtje maar. Alleen maar om haar te laten weten dat ze niet alleen is. Om haar hoop te geven.’

‘Je zegt alweer “haar”,’ zegt Katarina lachend, verdrietig bijna.

Ik denk dat het een meisje is, omdat ik me voorstel dat degene die deze boodschap heeft geschreven op mij lijkt, dat ze banger en eenzamer is dan ik, dat ze iemand is die haar Cêpaan kwijt is.

‘Oké,’ zegt ze.

Ik ga tussen haar en het beeldscherm staan, en mijn vingers zweven boven de toetsen. Ik kies de boodschap die ik al had getypt: ‘Ja! Wij zijn hier.’

Dat moet maar genoeg zijn. En ik druk op Enter.

Katarina schudt haar hoofd, ze schaamt zich omdat ze me heeft toegestaan zo onvoorzichtig te zijn. Even later zit zij achter de computer en ze wist elk spoor van onze locatie.

‘Voel je je nu beter?’ vraagt ze en ze zet het beeldscherm uit.

Ja, een beetje. De gedachte dat ik een lid van de Garde een beetje troost en bemoediging heb gegeven, zorgt ervoor dat ik me goed voel, me verbonden voel met de grotere strijd.

Voordat ik kan antwoorden, trekt er een pijnscheut door me heen, net zulke pijn als ik één keer eerder heb gevoeld: een gloeiend heet spoor door het vlees van mijn rechterenkel. Mijn been klappt onder me vandaan en ik begin te gillen, probeer de pijn te verdoven door mijn enkel vast te grijpen en zo ver mogelijk van mijn lichaam af te houden. Dan zie ik het: de huid op mijn enkel sist, begint te roken. Een nieuw litteken, mijn tweede, trekt over mijn huid.

‘Katarina!’ gil ik en ik stomp op de vloer, wanhopig van pijn.

Katarina zit roerloos, vol afschuw, kan me niet helpen.

‘De tweede,’ zegt ze. ‘Nummer Twee is dood.’

3

Katarina rent naar de kraan, vult een aarden kruik en gooit hem leeg over mijn been. Ik ben bijna gek van de pijn en bijt zo hard op mijn lip dat die begint te bloeden. Ik kijk naar het water dat begint te sissen zodra het mijn verbrande vlees raakt. Het stroomt vervolgens over het spelbord waardoor de stukken op de vloer terechtkomen.

‘Jij wint,’ zeg ik. Een flauw grapje.

Katarina doet net alsof ze niet merkt dat ik een grapje probeer te maken. Mijn beschermster is meteen in de Cêpaan-stand geschoten en haalt uit elk hoekje van onze hut eerstehulpspullen. Algauw heeft ze mijn litteken met een verkoelende zalf besmeerd en in verband gewikkeld.

‘Zes,’ zegt ze, met tranen in haar ogen van angst en medelijden. Ik schrik ervan, ze gebruikt mijn echte naam alleen maar als er een ernstige crisis is.

Maar dan dringt het tot me door dat die er ook is.

Na de dood van Eén zijn er jaren verstreken zonder dat er iets gebeurde. We konden ons gemakkelijk voorstellen dat er niets aan de hand was. Als we heel optimistisch waren, konden we ons zelfs voorstellen dat Eéns dood een ongeluk was, dat de Mogadoren ons spoor niet hadden geroken.

Die tijd is voorbij. Nu weten we het zeker. De Mogadoren hebben het tweede lid van de Garde gevonden en hem of haar gedood. De boodschap van Twee aan ons, aan de wereld, was het laatste wat hij of zij ooit zou doen. De gewelddadige dood van Nummer Eén en Twee zijn nu op mijn huid geschreven.

We weten dat twee doden geen ongeluk kunnen zijn. Het aftellen is nu echt begonnen.

Ik val bijna flauw, maar blijf bij bewustzijn door nog harder op mijn lip te bijten.

‘Zes,’ zegt Katarina en ze wrijft met een doekje het bloed van mijn lippen. ‘Ontspan je.’

Ik schud mijn hoofd.

Nee. Ik kan me niet ontspannen. Echt niet!

Katarina doet haar uiterste best zich te vermannen. Ze wil me niet bang maken. Maar ze wil ook het juiste doen, haar verantwoordelijkheid als Cêpaan nemen. Ik zie dat ze alle mogelijke reacties tegen elkaar afweegt, van hevige paniek tot gelaten kalmte; dat ze zich afvraagt wat het beste is voor mij en voor het lot van de Garde.

Ze streelt mijn hoofd, veegt het zweet van mijn voorhoofd. Het water en de zalf hebben de ergste pijn weggenomen, maar de pijn is nog even hevig als de eerste keer, misschien nog wel erger. Maar ik zal er niets over zeggen. Ik kan wel zien dat mijn pijn, en dit bewijs van Twees dood, Katarina al erg genoeg kwelt.

‘Het komt wel goed met ons,’ zegt Katarina. ‘Er zijn nog steeds vele anderen...’

Ik weet dat ze niet nadenkt bij wat ze zegt. Ze bedoelt niet te zeggen dat de levens van de Gardes vóór mij – Drie, Vier en Vijf – minder belangrijk zijn dan mijn leven. Ze probeert me gewoon te troosten. Maar ik wil niet net doen alsof ze niets heeft gezegd.

‘Ja. Het is heel fijn dat er eerst nog anderen moeten sterven.’

‘Dat bedoel ik niet.’ Ik kan wel zien dat mijn woorden haar van slag hebben gemaakt.

Ik slaak een zucht en laat mijn hoofd op haar schouder rusten.

Soms, diep vanbinnen, gebruik ik een andere naam voor Katarina. Soms is ze voor mij niet Katarina of Vicky of Celeste of welke andere alias dan ook. Soms noem ik haar, in gedachten, mama.

4

Een uur later zijn we al op weg. Katarina klemt het stuur van onze truck stevig vast, we rijden over landwegen en ze vervloekt de locatie van onze schuilplaats. Deze wegen zijn te hobbelig en te stoffig om harder dan zestig kilometer per uur te kunnen rijden, terwijl we allebei het liefst honderdtwintig kilometer per uur zouden rijden. Alles om maar zo veel mogelijk afstand te scheppen tussen ons en onze nu verlaten hut. Katarina heeft gedaan wat ze kon om onze sporen uit te wissen, maar als het waar is wat we denken – dat de Mogadoren Nummer Twee hebben gedood, een paar seconden nadat we haar hulpkreet hadden gezien – dan werken ze heel snel en is het heel goed mogelijk dat ze op dit moment naar onze verlaten hut onderweg zijn.

Ik kijk naar de akkers en de heuvels waar we langs rijden en realiseer me dat ze nu misschien al bij onze hut zijn. Misschien rijden ze zelfs al achter ons aan. Ik vind mezelf een lafaard als ik achteromkijk door het achterraam, naar het stofspoor dat we opwerpen.

We worden niet gevolgd.

Nog niet in elk geval.

We hebben weinig spullen meegenomen. De truck was al voorzien van een verbanddoos, een lichtgewicht kampeerset, flessen water, zaklampen en dekens. Toen ik weer kon lopen, hoefde ik alleen maar een paar kleren in te pakken en mijn Kistje uit de grote kist onder de hut te halen.

Toen we ons in paniek voorbereidden op onze vlucht, had ik geen tijd om de felle pijn van mijn tweede litteken te voelen, maar nu voel ik hem weer, heftig en doordringend.

‘We hadden niet moeten reageren,’ zegt Katarina. ‘Ik snap niet wat ons bezielde.’

Ik kijk naar Katarina of ze me dat kwalijk neemt – ik was immers degene die erop stond dat we een antwoord stuurden – en zie tot mijn opluchting dat dit niet zo is. Ik zie wel dat ze bang is, en ook vastbesloten om ons hier zo ver mogelijk vandaan te krijgen.

Ik realiseer me dat ik in alle verwarring en door de snelheid waarmee we op de vlucht zijn geslagen, niet heb gemerkt of we toen we Puerto

Blanco verlieten naar het noorden of naar het zuiden zijn afgeslagen.

‘De VS?’ vraag ik.

Katarina knikt, haalt onze recentste paspoorten uit de binnenzak van haar legerjasje en legt het mijne op mijn schoot. Ik klap het open en kijk naar mijn nieuwe naam.

‘Maren Elizabeth,’ zeg ik hardop. Katarina investeert veel tijd in haar vervalsingen, hoewel ik meestal klaag over de namen die ze voor me kiest. Toen ik acht was en we naar Nova Scotia gingen, heb ik haar gesmeekt of ik Starla mocht heten. Katarina weigerde. Ze dacht dat die naam te veel aandacht zou trekken, te opvallend zou zijn. Nu ik daaraan denk, schiet ik bijna in de lach. Een Katarina in Mexico is zo ongeveer het opvallendste wat je maar kunt verzinnen. En natuurlijk houdt zij haar eigen naam; Katarina is aan haar eigen naam gehecht geraakt. Ik denk weleens dat Cêpanen helemaal niet veel anders zijn dan echte ouders.

Maren Elizabeth... Het is geen Starla, maar de klank van die naam bevalt me wel.

Ik buk me en grijp naar mijn onderbeen, iets boven het kloppende litteken op mijn enkel. Door mijn onderbeen vast te pakken, vermindert de pijn een beetje.

Maar als de pijn wegebt, komt de angst terug. De angst voor onze huidige situatie, de afschuw over de dood van Twee. Ik besluit mijn onderbeen los te laten en de pijn maar voor lief te nemen.

Katarina wil alleen maar stoppen om te tanken en te plassen. Het is een lange reis, maar we kunnen de tijd op allerlei manieren verdrijven. Meestal spelen we Schaduw, een spel dat Katarina tijdens onze vorige reizen heeft verzonnen omdat we wilden blijven trainen ook al konden we onze fysieke training niet doen.

‘Er komt een Mogadoorse verkenner op je af, op twee uur, en hij heeft een zwaard in zijn hand. Hij maakt een zwaaibeweging.’

‘Ik hurk,’ zeg ik. ‘Spring naar links.’

‘Hij draait rond, met het zwaard boven je hoofd.’

‘Vanaf de grond trap ik in zijn lies. Een beenzwaai, van zijn rechternaar zijn linkerkant.’

‘Hij ligt op zijn rug, maar grijpt je arm.’

‘Ik laat hem zijn gang gaan. Ik gebruik de kracht van zijn greep om mijn benen vrij te zwaaien, omhoog, en dan naar beneden, naar zijn gezicht. Ik ga op zijn gezicht staan, trek mijn hand los.’

Het is een vreemd spel. Het dwingt me om het fysieke te scheiden van

de realiteit, om te vechten met mijn hersenen en niet met mijn lichaam. Vroeger klaagde ik over spelletjes als Schaduw, dan zei ik dat het allemaal verzonnen was, dat het niet echt was. Vechten was voor mij vechten met je vuisten, je voeten, je hoofd. Niet met je hersenen. Niet met woorden.

Maar hoe vaker we Schaduw speelden, hoe beter ik erin werd. Ik kon niet ontkennen dat het spel een goede oefening was. Het maakte een betere vechter van me. Ik ben ervan gaan houden.

‘Ik ren weg,’ zeg ik.

‘Te laat,’ zegt ze. Ik ga er bijna tegenin, ik weet wat ze nu gaat zeggen. ‘Je bent het zwaard vergeten,’ zegt ze. ‘Hij heeft het al geheven en je in je zij geraakt.’

‘Niet waar,’ zeg ik. ‘Ik heb zijn zwaard bevroren en het als glas verbrijzeld.’

‘O, is dat zo?’ Katarina is moe, haar ogen zijn rood van tien uur achter het stuur, maar ik zie ook dat ze me wel grappig vindt. ‘Dan heb ik dat stukje gemist.’

‘Ja,’ zeg ik en ik lach zelf ook.

‘En hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Met mijn Erfgave. Dat is net begonnen. Ik blijf dingen te kunnen bevriezen.’

Ik doe net alsof. Ik moet mijn Erfgaven nog ontwikkelen en ik weet niet welke het zijn áls het eenmaal zover is.

‘Dat is een goeie,’ zegt Katarina.